

HÖLDERLIN, KANTSTRASSE

V U K K R N J E V I C

Kékellő reggelből ködülte nappalba
tér meg
pásztorkürt harsanásaként a hangod.
E korban
önfenntartás a jajszó, míg a lankadság
a véghez visz közelebb.

A ködölésben tart még az éj is. Csupán
a fájdalom violás sasai szárnyalnak messze.
E világban
a dal a maradandó, a hallgatás a feledéshez
von közelebb.

Hangod fülemben örvény morajlása
mely lenn a mélyben reng.
Félelemben
csupán a beszéd ébreszt – a bölcsesség elenyész.

A sorsodat mondod oly hangon
mely jón s rosszon túlról érkezik.
E korban
elillan az élet: tulajdon halálunknak
törjük csapását.

Nyirkos reggelből ködülte nappalba
tér meg
pásztorkürt harsanásaként a hangod:
„Még a fadöntőtől sem vonja meg
árnyát a fa lombja.”

BRASNYÓ István fordítása